

Overweging viering 24 maart 2019 – Derde Zondag van de Veertigdagentijd Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Exodus 3,1-8.13-15; Ps. 103; Lucas 13,1-9

Mensen van God,

wat zou het gemakkelijk zijn als er op elke grote vraag
een eenvoudig, klip en klaar antwoord was!
Het vragenuur in de Tweede Kamer zou aanzienlijk
vlotter verlopen dan nu gemiddeld,
een overweging als deze zou een simpel lijstje
van vragen en antwoorden zijn...

Hoewel het erop lijkt dat de lezingen van vandaag
haast speciaal voor ons zijn uitgezocht,
passend na een onvergelykelijke week in onze stad,
valt je al snel op dat het iets anders ligt,
het spreekt niet zo vanzelf.
De Bijbel is niet allereerst een boek
met handleidingen en recepten,
maar wel een boek waarin je naar richting kunt zoeken.

In de woestijn liep Mozes niet verder met de gedachte
“O, dat is gewoon weer een brandend braambos”.
Hij stond stil, liep ernaar toe en ging precies kijken
wat hij daar eigenlijk zag.
In het evangelie hoorden we mensen tegen Jezus spreken
over twee schokkende gebeurtenissen in hun stad,
en ze vertelden het vooral met de verwachting,
dat Jezus wel even zou zeggen wie eraan schuld hadden.

Wat bezielt iemand die willekeurig mensen neerschiet?
Wat gaat er om in mensen die een bepaalde politieke keuze maken?
In de media en op de sociale media horen we daarover genoeg,
daarover ga ik niets zeggen.

Waarover je wel iets kan zeggen, wordt pas langzamerhand duidelijk.
In de emoties van het moment,
in het volgen van wat er gebeurt,
is niet per se meteen duidelijk wat iets betekent,
wat het met jou doet, hoe iets je raakt.
Het is nauwelijks mogelijk om tegelijkertijd
midden in een gebeuren te zijn
en het meteen ook te overzien, te verklaren, te duiden,
betekenis erin te ontdekken.

Ik begon mijn overweging niet zonder reden
met de woorden: “Mensen van God”,
woorden die ik ooit leerde van iemand
die maandag ook bijna in de tram vanuit IJsselstein had gezeten.

Met die woorden wil ik aanduiden
dat we niet alleen van onszelf zijn,
en ook niet slechts een verzameling individuën.

Met die woorden wil ik zeggen,
dat ik heilig erin geloof
dat er Iemand is die het beste voor ons wil,
iemand die net zo ontzet is over de verschrikkingen
die onze aarde, die zo vele mensen treffen,
iemand die ons ziet en nabij wil zijn.

Te midden van alle verhalen van afgelopen maandag
blijft mij het verhaal bij van de man
die de neergeschoten vrouw ging helpen,
ook al werd er een pistool op hem gericht.
Pas op het laatst beseft hij dat het geen film was,
maar de barre werkelijkheid van dat moment.

Mensen kunnen meer dan wij gewoonlijk beseffen,
zowel ten kwade als ten goede.
Telkens weer zijn er gelukkig mensen die geraakt worden,
opstaan en in beweging komen voor anderen,
bijna nog eerder dan dat zij het bewust denken.

Gelukkig zijn er mensen die geen genoegen nemen met
snelle antwoorden en fraaie frases,
maar blijven nadenken, vragen stellen en doorvragen.

Als Jezus in zijn gelijkenis zegt: Hak de boom nog niet om,
gaat het om zo'n vorm van geduld,
minsten zo radicaal als eventueel omhakken.
Volgens mij gaat het er niet om dát je in actie komt,
maar dat er van binnenuit in jezelf beweging ontstaat,
wat de grote wereldreligies bekering noemen:
een begin van anders kijken,
wellicht met de ogen van anderen,
bewuster voelen, je meer inleven in de ander...

De kerken nemen in de Vastentijd veertig dagen de tijd
om verandering te laten beginnen en wortel te laten schieten.
Weten we niet allemaal dat het veel gemakkelijker is
om voor een ander, iets buiten jezelf, veranderingen te bedenken
en uit te voeren, maar dat het voor jezelf veel moeizamer gaat?
Durven wij geduld te hebben met een God
die niet alles voor ons oplost,
niet vanwege zijn gebrek aan almacht,
maar omdat God allereerst ook tot in het binnenste wordt geraakt?
Durven we geduld te hebben met onszelf
in het besef dat onze maatschappij niet volmaakt is,
in het besef dat je zelf soms tekortschiet?
Durven we de tijd te nemen om te veranderen,
niet eens en voorgoed, maar geleidelijk?

Henriëtte Roland Holst dichtte ooit:

*De zachte krachten zullen zeker winnen
in 't eind - dit hoor ik als een innig fluïstren
in mij: zo 't zweeg zou alle licht verduïstren
alle warmte zou verstarren van binnen.*

Kunnen we ervan verzekerd zijn
dat we uit onszelf niet verstarren?
We zijn toch geen helden die alles kunnen?!
Laten we veel meer toelaten
dat we steun zoeken en vinden bij anderen,
dat we in gesprek gaan over wat ons beroert en ontroert.
Laten we hopen op een Geest
die warm maakt wat koud was,
zacht maakt wat hard was,
die ons verder brengt dan wij zelf kunnen.

Bekering vraagt niet om
grote, spectaculaire stappen,
maar vooral en allereerst om die eerste stap,
meer dat je omdraait
dan dat je meteen een pas zet
in de goede richting,
in vertrouwen op de Ene en Eeuwige
die trouw blijft aan mensen,
die wil zijn in én met heel ons leven,
tot over de dood heen.
Amen.

Otto Vervaart, lekendominicaan